

Ouderling Vaiangina Sikahema
van de Zeventig

Toen ik 5 jaar was, reisde ons gezin van Tonga naar Nieuw-Zeeland om in de tempel verzegeld te worden. Eerst voeren we van Tonga naar Fiji. De kerkleden die met ons meereisden, zongen de hele weg. Er stak een storm op. De golven waren groter dan het schip waar we op zaten! Hoe heviger de storm werd, hoe harder we begonnen te zingen. Uiteindelijk ging de storm liggen.

Toen we veilig op Fiji aankwamen, moesten we met de bus naar de luchthaven. Toen stapten we in het vliegtuig naar Nieuw-Zeeland.

Toen het vliegtuig in Nieuw-Zeeland landde, maakten we nog een busreis van twee uur. Het was een koele ochtend met laaghangende wolken. Iedereen in de bus was aan het praten. Het was erg luid! Toen de tempel in zicht kwam, werd het in de bus opeens helemaal stil. Iedereen haastte zich naar die kant van de bus om de tempel te zien. Ik dacht dat de bus

zou omvallen!

Papa tilde me op zodat ik de tempel goed kon zien door het raam van de bus. De tempel leek in de wolken te zweven. De tempel zag er hemels uit.

Hoewel dat vele jaren geleden gebeurde, kan ik nu nog steeds diezelfde bijzondere geest voelen. We wisten dat we naar het huis van God aan het kijken waren. Tot die dag hadden we alleen foto's van de tempel gezien. We waren erg onder de indruk. Ik weet nog dat ik dacht: *Is God daarbinnen?* En even snel dacht ik: *Dit is Gods huis. Natuurlijk is Hij daar.* We zien Hem misschien niet in de tempel, maar we weten dat we zijn Geest daar kunnen voelen. ●

Uit een interview door Richard Romney.

Is God daarbinnen?

Een tempelreis

Volg het doolhof om het gezin naar de tempel te brengen!